

Mark 12

ASVh with Comments

Summary. This chapter mainly concentrates on who the Lord Jesus is and His will to save all, even those who crucified Him. The Lord tried to open people's hearts because their eyes had seen something many people wanted to see, but their hearts were darkened. When they talk about Him and His work, it does not make them stop and think about who the Lord Jesus really is on this earth, but they only believe that He came to take their power away from them. The power of this world is nothing, but that is what all humans' eyes look for: to have power on this earth. The Lord Jesus came to point the way to the other world, but they did not hear and understand. The chapter presents a few events as the Lord Jesus interacts with the leaders of the people.

บทสรุป ในบทนี้ส่วนใหญ่เน้นอยู่กับว่าพระคริสต์คือใครและพระองค์จะช่วยทุกคนให้รอด แม้กระทั่งพวกที่ตรึงพระองค์บนกางเขน พระองค์ได้พยายามเปิดใจของพวกเขา เพราะตาของพวกเขาได้เห็นสิ่งที่หลายคนต้องการที่จะได้เห็น แต่ใจของพวกเขาได้มืดไป เมื่อพวกเขาพูดเกี่ยวกับพระองค์และงานที่พระองค์ได้ทำ ไม่ได้ทำให้พวกเขาหยุดและคิดว่าพระเยซูจริงๆ แล้วคือใครที่แท้จริงในโลกนี้ แต่พวกเขาคิดเพียงว่าพระองค์จะมาแย่งอำนาจไปจากพวกเขา อำนาจของโลกนี้ไม่มีอะไร แต่นั่นคือสิ่งที่ตาของมนุษย์มองหาให้มีอำนาจของโลกนี้ พระเยซูมาชี้ทางยังโลกอื่น แต่พวกเขาไม่ฟังและเข้าใจ ในบทนี้ได้เสนอเหตุการณ์บางอย่างที่พระเยซูได้เผชิญกับหัวหน้าของประชาชน

1) The Lord Jesus gives the parable of the tenants addressing their authority question. The parable is given to think about who the Lord Jesus really is. Yet they sought to arrest Him because they perceived He spoke against them, the leaders of the people. But what the Lord spoke did not reach their hearts because jealousy from their hearts covered their ears. They have seen and heard the Holy Word coming out from the Lord Jesus' mouth, but their jealous hearts have covered it all. That is why all they could think about was how to destroy Him. Even when the Lord talked about the Father, their ears were covered, they did not want to understand. 2) The leaders sent some of the Pharisees and some of the Herodians to test the Lord about people's duty. They wanted to point out that the Lord Jesus was against paying taxes and stirring people against the governing authority.

1) พระเยซูให้คำอุปมาเกี่ยวกับผู้เช่าสวนโดยมุ่งหวังแสดงอำนาจของพวกเขาในคำถามนั้น ได้ให้คำอุปมาเพื่อพวกเขาควรจะสามารถคิดได้ว่าพระเยซูคือใครที่แท้จริง ถึงกระนั้นพวกเขามหาช่องทางที่จะจับกุมพระองค์เพราะพวกเขาเชื่อว่าพระองค์ได้พูดต่อต้านพวกเขา พวกผู้นำของประชาชน แต่สิ่งที่พระองค์ได้พูดไม่ได้เข้าถึงในใจของพวกเขา เพราะความอิจฉาจากใจของพวกเขาได้ปิดหูของพวกเขา พวกเขาได้เห็น พวกเขาได้ยินคำสูงส่งที่ออกมาจากปากของพระเยซู แต่ความอิจฉาในใจของพวกเขาได้คลุมไปทั้งหมด นั่นคือทำไมพวกเขาทั้งหมดคิดเพียงหาวิธีที่จะทำลายพระองค์ แม้เมื่อพระองค์พูดถึงพระบิดา หูของพวกเขาได้ปิดพวกเขาไม่ต้องการที่จะเข้าใจ 2) พวกผู้นำได้ส่งบางคนของพวกเขาฟาริสีและบางคนของพวกเขาเฮโรเดียนเพื่อทดสอบพระองค์เกี่ยวกับหน้าที่ของประชาชน พวกเขาต้องการชี้ว่าพระเยซูคือผู้ต่อต้านการเสียภาษีและพระองค์ยุยงเพื่อทำให้ประชาชนต่อต้านอำนาจของรัฐบาล

3) Sadducees asked about the resurrection, and one of the scribes asked about the most important commandment of God. They wanted to know His standpoint because they called Him a teacher, but this showed disrespect towards the Lord. As a human position, they put Him as a teacher; therefore, He was above them, but they came up with many questions only to trap Him in His answers, not to learn from Him. This was a wicked way of students; they themselves have called Him teacher but had no respect towards the Lord. 4) The Lord Jesus teaches about who Christ is. 5) The Lord Jesus teaches against corrupt leaders. Mainly, the Lord tells them to look at the leaders with watchful eyes: are they walking as the Law has been written, or are they walking beside it? People need to open their eyes to know what is wrong and not wrong. He tells them not to take what they see but to always look first at what the Law tells them. At that time, they did not have the Bible, but they had the Law. 6) The Lord Jesus teaches about offering to the Lord. We should give from the most valuable we have, not from the leftovers.

3) พวกซาดูซีถามเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพและธรรมาจารย์คนหนึ่งถามถึงคำสั่งโตของพระเจ้าที่สำคัญที่สุด เพราะพวกเขาเรียกพระองค์ว่าพระอาจารย์นั่นคือทำไมพวกเขาต้องการรู้ถึงจุดยืนของพระองค์ แต่ในที่นี้ได้แสดงถึงว่าพวกเขาไม่มีความเคารพต่อพระองค์ ดังในตำแหน่งของมนุษย์

พวกเขาได้ถือพระองค์ว่าเป็นพระอาจารย์ พระองค์อยู่เหนือพวกเขา แต่พวกเขามาด้วยคำถามหลายอย่างเพื่อเป็นกับดักในคำตอบของพระองค์ ไม่ได้มาเพื่อเรียนจากพระองค์ นี่เป็นวิธีเลวร้ายของนักเรียน พวกเขาเองเรียกพระองค์ว่าพระอาจารย์แต่ไม่มีความนับถือต่อพระองค์ 4) พระเยซูสอนพวกเขาเกี่ยวกับว่าพระคริสต์คือใคร 5) พระเยซูได้สอนอีกต่อต้านพวกผู้นำที่ไม่เชื่อสัตย์ ส่วนใหญ่แล้วพระองค์บอกพวกเขาให้มองยังพวกผู้นำด้วยตาที่เฝ้ามอง ว่าพวกเขาได้เดินตามกฎหมายที่มีเขียนไว้หรือเดินตามข้างๆกฎหมายนั้น? ประชาชนต้องเปิดตาของพวกเขาและพวกเขาจะรู้ว่าผิดและอะไรไม่ผิด พระองค์ได้บอกพวกเขาอย่าได้รับสิ่งที่เห็นแต่ตลอดเวลามองก่อนว่าในกฎได้บอกอย่างไรแก่เรา ในเวลานั้นพวกเขายังไม่มีพระคัมภีร์ แต่พวกเขามีกฎหมาย 6) พระเยซูได้สอนเกี่ยวกับการถวายต่อพระเจ้า นั้นมีความสำคัญที่ให้จากสิ่งที่มีค่ามากที่สุดที่เราไม่ใช้จากสิ่งที่มีเหลืออยู่

12 ¹ And **He** began to speak **to** them in parables. A man planted a vineyard, and set a hedge **around** it, and **dug** a winepress, and built a tower, and **rented** it out to **farmers**, and **journeyed to a distant land**.

¹ และ **พระองค์** เริ่มบอกแก่พวกเขาในคำอุปมา ชายผู้หนึ่งปลูกสวนองุ่นไว้และล้อมรั้วไว้รอบและขุดบ่อเพื่อย้ำองุ่นและสร้างหอเฝ้าและได้ให้แก่คนเช่าและไปยังเมืองอื่น

² And at the season he sent **to the farmers** a servant, that he might receive from the **farmers** of the fruits of the vineyard.

² และเมื่อถึงฤดูองุ่นเขาได้ส่งผู้รับใช้ไปยังคนเช่า เพื่อเขาจะได้รับจากคนเช่าผลองุ่นจากสวน

³ And **having taken** him, they beat him, and sent him away empty.

³ และพวกเขาจับเขาและตีเขาและส่งเขาไปมือเปล่า

⁴ And again he sent **to** them another servant; and him they wounded in the head, and **treated** shamefully.

⁴ และอีกครั้งเขาส่งไปยังพวกเขาคนรับใช้อื่นๆ และคนนั้นพวกเขาตีหัวและไล่กลับไปอย่างน่าอัปอาย

⁵ And he sent another, and him they killed; also many others, **indeed** beating some, **then** killing some.

⁵ และเขาส่งไปอีก และเขาพวกเขาได้ฆ่า และคนอื่นๆอีกหลายคน บางคนถูกตี และบางคนถูกฆ่าตาย

⁶ He had yet one, a beloved son; he sent him last **to** them, saying, They will reverence my son.

⁶ เขายังมีอีกคนหนึ่ง บุตรชายที่รักมาก เขาส่งเธอไปเป็นคนสุดท้าย และพูดว่า พวกเขาจะเคารพลูกชายของเรา

⁷ But those **farmers** said **to** themselves, This is the heir; come, let us kill him, and the inheritance **will** be ours.

⁷ แต่พวกคนเช่าพูดกันในพวกเขาว่า คนนี้คือทายาท ให้พวกเราฆ่าเขาเสีย และสมบัติจะเป็นของเรา

⁸ And they took him, killed him, and cast him **out** of the vineyard.

⁸ และพวกเขาพาเขาไป และฆ่าเขาเสีย และโยนศพออกไปนอกสวนองุ่น

⁹ What therefore will the lord of the vineyard do? He will come and destroy the **farmers**, and will give the vineyard **to** others.

⁹ แล้วเจ้าของสวนองุ่นจะทำอะไรแก่พวกเขา? เขาจะมาและทำลายพวกคนเช่า และให้สวนองุ่นแก่คนอื่น

¹⁰ Have **you** not even read this scripture:

¹⁰ พวกเจ้ายังไม่ได้อ่านพระคำเขียนในข้อความว่า

The stone which **those building** rejected,

ก้อนหินที่ผู้ก่อสร้างไม่ยอมรับ

This has become the head corner;

ก้อนเดียวกันได้ให้เป็นก้อนหินหัวมุมไปแล้ว

" This was from the **Lord**,

¹¹สิ่งนี้มาจาก **พระเจ้า**

And it is **marvelous** in our eyes?

และได้กลายเป็นสิ่งวิเศษในสายตาของเราแล้วหรือ?

¹² And they sought to lay hold of **Him**; and they feared the multitude; for they perceived that **He** spoke the parable against them. And **having** left **Him**, they went away.

¹² และพวกเขาหาโอกาสที่จะจับกุม **พระองค์** และพวกเขากลัวฝูงชน เพราะพวกเขาคิดว่า **พระองค์** พูดคำอุปมาต่อต้านพวกเขา และพวกเขาไปจาก **พระองค์** และไปตามทางของพวกเขา

Comments Mark 12:1-12. For Mark 12:1-12 see Comments Matthew 21:33-46 and Luke 20:9-19. Analyzing these portions of the Scriptures, we can say that the Lord has spoken this parable more than once to different groups of people. Each time the Lord told the parable, it was the same parable, but in a different way of pointing out; the emphasizing is different. Each Gospel has its own purpose: the same parable, but different people listening. During the day, from morning until evening, people approached the Lord. The Lord said the parable in one area, and then, when the Lord went further, another group approached. The Lord still said the same parable and explained it, and that is why each Gospel has differences only in certain spots, but the whole story is the same. Each Gospel puts the parable once but does not necessarily render the same instance happening.

ความเห็นมาระโก 12:1-12 สำหรับมาระโก 12:1-12 มองความเห็นในมัทธิว 21:33-46 และลูกา 20:9-19 พิจารณาส່วนนี้ของพระคำสอน เราสามารถพูดได้ว่าพระองค์บอกคำอุปมานี้มากกว่าหนึ่งครั้งต่อกลุ่มคนแตกต่างกันไป ในแต่ละครั้งพระองค์บอกคำอุปมา คำอุปมาเดิม แต่แตกต่างกัน จุดประสงค์กัน เน้นในสิ่งที่แตกต่างกันไป พระคำเขียนแต่ละเล่มมีจุดประสงค์ในตนเอง คำอุปมาเดียวกัน แต่คนฟังแตกต่างกันไป ในวันหนึ่งจากเช้าถึงเย็น อย่าลืมด้วยว่า คนมาในที่ที่หนึ่ง พระองค์บอกไป เมื่อพระองค์ไปอีกข้างหน้าหนึ่ง คนอีกกลุ่มหนึ่งมา ยังคงพูดถึงคำอุปมาเดิม อธิบาย นั่นคือทำไมหนังสือแต่ละเล่มมีความแตกต่างกันเพียงในบางส่วนแต่เรื่องทั้งหมดมีเรื่องเดียว หนังสือแต่ละเล่มใส่คำอุปมาเพียงครั้งเดียว แต่ทำให้ไม่จำเป็นต้องเหมือนกันในสิ่งที่เกิดขึ้น

Comparison Analysis

การพิจารณาเปรียบเทียบ

Mark 12:1, Matthew 21:33, Luke 20:9. The Lord Jesus continued to speak to the chief priests, scribes, and elders in parables. He gave them the parable of the tenants (See Comments Matthew 21:33). In Matthew, we mentioned only two types of people. Still, we need to mention the Gentiles as well. Some of the Gentiles are chosen ones; the Lord will use some of them for a purpose. Note that this parable doesn't talk about the saved ones but only about the chosen ones for doing work for the Lord.

มาระโก 12:1 มัทธิว 21:33 ลูกา 20:9 พระเยซูทรงตรัสต่อไปอีกกับบรูโรหิตใหญ่และธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่เป็นคำอุปมาและให้ แก่พวกเขาคำอุปมาเรื่องผู้เช่าสวน (มองเห็นในมัทธิว 21:33) ในมัทธิวนี้เราได้พูดถึงเพียงคนสองชนิด แต่ด้วยกันเราต้องพูดถึงพวกคนนอกด้วย พวกคนนอกบางคนได้รับเลือก เพื่อพระประสงค์ของพระองค์ที่จะใช้พวกเขา สังเกตว่าคำอุปมานี้ไม่ได้บอกเกี่ยวกับช่วยใครให้รอด แต่เพียงเกี่ยวกับผู้ที่ได้รับเลือกสำหรับทำงานให้แก่พระองค์

Mark 12:2, Matthew 21:34, Luke 20:10a. The Lord Jesus sends His servants to the people when they sin to tell them to repent and bring them back to the Lord, to make their own hearts rebuke them that they have sinned against the Lord. Their hearts will make them repent and turn back to the Lord. If you think back to the Old Testament, the Lord always sent His prophets and servants to the people when they walked astray to bring them to repentance. Also, in the New Testament, we see that the Father sent John the Baptist to bring people to repentance, and then He sent the Lord Jesus, His beloved Son, to save all human souls (See Comments Matthew 21:34).

มาระโก 12:2 มัทธิว 21:34 ลูกา 20:10ก พระองค์ส่งผู้รับใช้ของพระองค์ไปยังประชาชนเมื่อพวกเขาทำบาป เพื่อบอกพวกเขาให้กลับตัวและพาพวกเขากลับมายังพระองค์ ทำให้ใจของพวกเขาว่ากล่าวพวกเขาว่าพวกเขาได้ทำบาปต่อต้านพระองค์ และใจจะทำให้พวกเขากลับตัวและหันกลับมาหาพระองค์ ถ้าเราคิดกลับไปถึงพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ตลอดเวลาพระองค์ส่งศาสนทูตของพระองค์และผู้รับใช้มายังประชาชนเมื่อพวกเขาหลงทางไปเพื่อนำพวกเขาให้กลับตัว และในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เราจะเห็นได้ว่าพระบิดาได้ส่งยอห์นผู้ให้บัพติศมาเพื่อนำคนให้กลับตัวและในที่สุดพระเยซูบุตรสุดที่รักของพระองค์เพื่อช่วยวิญญาณของมนุษย์ทั้งหมด (มองเห็นในมัทธิว 21:34)

Mark 12:3-6, Matthew 21:35-37, Luke 20:10b-13. In these passages, all the Gospels show the same thing: the love of the Father towards humans. He sent His servants, and the Bible tells how they, the tenants, treated them, but the

Lord has not given up. He is willing to save the humans, and after all, He sent His beloved Son. Then, why do humans not want to think about the love of God? Selfishness is in them from the beginning; you can do good to humans, but they are never willing by themselves to accept it. Therefore, the Lord sent the Holy Spirit to guide the humans to Him, but they still don't believe Him, and they reject Him in the same way. They reject not just the One the Father sent, but they reject the Father Himself, and this is clear here in these passages. When the punishment comes, they have no argument; they do nothing good. Even though the Holy Spirit has guided them, how many have come and believed? That is the conclusion about humans: they do not respond to the call of the Holy Spirit. You can pour all the good down to humans, but they never appreciate it. As the Bible says, in many places, all things have their own time to come. When the end time comes, the human voice will not be heard; just be aware of evil thoughts that humans are building by themselves, with nobody pursuing them to think evil. See Comments Matthew 21:35-37.

มาระโก 12:3-6 **มัทธิว 21:35-37** **ลูกา 20:10ข-13** ในหนังสือทั้งหมดได้แสดงเพียงสิ่งเดียว ความรักของพระบิดาต่อมนุษย์ พระองค์ส่งผู้รับใช้ของพระองค์ และพระคัมภีร์เองได้บอกพวกเขาเป็นอย่างไร ผู้เขาสวนได้ทำอะไรต่อพวกเขา แต่พระองค์ไม่ยอมแพ้ พระองค์ต้องการช่วยมนุษย์ให้รอดและหลังจากนั้น พระองค์ได้ส่งพระบุตรของพระองค์เอง ทำไมมนุษย์ไม่ต้องการที่จะคิดถึงความรักของพระเจ้า? ความเห็นแก่ตัวในพวกเขาจากเริ่มต้น เราสามารถทำดีต่อมนุษย์ แต่พวกเขาไม่เคยที่จะยอมรับโดยตนเอง พระองค์ส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อชี้ทางให้มนุษย์มายังพระองค์ แต่พวกเขายังคงไม่เชื่อและไม่ยอมรับพระองค์อย่างเดิม เมื่อพวกเขาไม่ยอมรับผู้ที่พระบิดาได้ส่ง พวกเขาได้ปฏิเสธพระบิดาเอง ในที่นี้ได้บอกไว้ชัด เมื่อการลงโทษมาถึง พวกเขาไม่สามารถโต้แย้ง ในพวกเขาไม่มีท่าทีความดีถึงแม้ว่าพวกเขาได้รับการแนะนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีกี่คนที่มาและเชื่อ? นั่นคือการตกลงใจของมนุษย์ พวกเขาไม่ตอบต่อการเรียกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราสิ่งที่ดีให้บนมนุษย์ แต่พวกเขาไม่เคยขอบคุณ ดังที่พระคัมภีร์ได้บอกในหลายที่ ทุกสิ่งมีเวลาของมันเองที่จะมา เมื่อวาระสุดท้ายมาถึงเสียงของมนุษย์จะไม่มีที่ให้ได้ยิน เพียงแต่ระวังความคิดชั่วซึ่งมนุษย์ได้สร้างขึ้นโดยตนเอง ไม่มีใครชักนำพวกเขาให้คิดชั่ว มองความเห็นในมัทธิว 21:35-37

Mark 12:7-8, Matthew 21:38-39, Luke 20:14-15a. See Comments Matthew 21:38-39.

มาระโก 12:7-8 **มัทธิว 21:38-39** **ลูกา 20:14-15ก** มองความเห็นในมัทธิว 21:38-39

Mark 12:9, Matthew 21:40-41, Luke 20:15b-16. See Comments Matthew 21:40-41.

มาระโก 12:9 **มัทธิว 21:40-41** **ลูกา 20:15ข-16** มองความเห็นในมัทธิว 21:40-41

Mark 12:10-11, Matthew 21:42, Luke 20:17. See Comments Matthew 21:42.

มาระโก 12:10-11 **มัทธิว 21:42** **ลูกา 20:17** มองความเห็นในมัทธิว 21:42

Mark 12:12. The meaning of this verse is clear.

มาระโก 12:12 ในที่นี้ได้มีความหมายชัดเจน

¹³ And they send to **Him** some of the Pharisees and of the Herodians, that they might catch **Him** in speech.

¹³ และพวกเขาได้ส่งไปยัง **พระองค์** ฟาริสีคนหนึ่งและด้วยกันเฮโรเดียน เพื่อพวกเขาจะได้จับผิดในคำพูดของ **พระองค์**

¹⁴ And **having come**, they say to **Him, Teacher**, we know that **Thou** are true, and **Thou** are not caring for anyone; for **Thou** does not regard the appearance of men, but in truth teach the way of **God**. Is it lawful to give tribute to Caesar, or not? **Should** we give, or **should** we not give?

¹⁴ และเมื่อพวกเขามาถึง พวกเขาได้พูดกับ **พระองค์** ว่า **พระอาจารย์** เรารู้ว่า **พระองค์ท่าน** นั้นจริง และไม่สนใจต่อผู้ใด เพราะ **พระองค์ท่าน** ไม่สนใจใครแต่จริงๆแล้วสอนวิธีของ **พระเจ้า** เป็นการถูกต้องหรือไม่ที่จะจ่ายเงินส่วยให้ซีซ่า ควรจ่ายให้หรือไม่?

¹⁵ But knowing their hypocrisy, **He** said to them, **Why do you test Me?** Bring **me** a denarius, that **I** may see it.

¹⁵ พวกเขาควรให้หรือพวกเขาไม่ต้องการให้? แต่ **พระองค์** รู้ถึงกลลวงของพวกเขา บอกกับพวกเขาว่า ทำไมจึงทดลอง **เรา**? นำเงินดึนาเรียมาเพื่อ **เรา** จะได้มองดู

¹⁶ And they brought it. And **He** says to them, Whose is this image and the inscription? And they said to **Him**, Caesar's.

¹⁶ และพวกเขาได้นำมันมา และ **พระองค์** พูดกับพวกเขาว่า นี่เป็นรูปและคำจารึกเป็นของใคร? และพวกเขาได้บอกแก่ **พระองค์** ว่า เป็นของซีซ่า

¹⁷ And **Jesus** said to them, Render to Caesar the things of Caesar, and to **God** the things of **God**. And they marveled at **Him**.

¹⁷ และ **พระเยซู** ได้พูดกับพวกเขาว่า ให้แก่ซีซ่าของที่เป็นของซีซ่า และให้แก่ **พระผู้เป็นเจ้า** ของที่เป็นของ **พระผู้เป็นเจ้า** และพวกเขาได้แปลกใจอย่างมากในการตอบของ **พระองค์**

Comments Mark 12:13-17. For Mark 12:13-17 see Comments Matthew 22:15-22 and Luke 20:19-26. The Lord spoke the parable of paying taxes to Caesar at different times and to different groups of people, as we can see from these portions of the Scriptures. The Lord asked to see the denarius more than once because they have different sizes and different pictures; they have pictures that have different meanings in different ways. Each Gospel gives us an account of what the Holy Spirit gave to the writers, and each Gospel has its own purpose. When it comes to money, questions never end; therefore, pay attention to the answer the Lord has given to them.

ความเห็นในมาระโก 12:13-17 สำหรับมาระโก 12:13-17 มองความเห็นในมัทธิว 22:15-22 และลูกา 20:19-26 พระเจ้าได้พูดคำอุปมาของการเสียภาษีต่อซีซ่าในเวลาต่างกันและต่อกลุ่มคนต่างกัน ตามที่เราสามารถเห็นได้จากส่วนนี้ของพระคำสอน พระเจ้าได้ถามเพื่อจะได้เห็นเดนาเรียสมากกว่าหนึ่งครั้งเพราะพวกเขามีต่างขนาดและต่างภาพกัน พวกเขามีรูปภาพนั้นที่มีความหมายต่างกันในแต่ละทาง พระหนังสือแต่ละเล่มได้ให้แก่อะการกระทำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ได้ให้แก่เหล่าผู้เขียน และในพระหนังสือแต่ละเล่มมันได้มีจุดประสงค์ในตัวมันเอง เมื่อมันมาถึงเกี่ยวกับเงิน คำถามไม่มีที่สิ้นสุด ดังนั้น ให้ความสนใจต่อคำตอบที่พระเจ้าได้ให้แก่พวกเขา

“Bring me a denarius, that I may see it.” Think of what the eyes see when you look at money. The money belongs to the world, but the Lord did not pay them money. The Lord did not come to apply for the job of teacher; the people have lifted Him up and put Him to be a teacher; if you apply and get the job, then you need to pay taxes as a teacher. The greedy eyes will never stop searching and asking Him to pay money. As time passes, this question will come more frequently in order to make the Lord pay money. Here, it clearly shows how greedy humans are; greed covers the eyes. This verse clearly tells us to watch out for greed; therefore, pay attention to the answer the Lord has given them.

“เอาเดนาเรียมา เพื่อให้เรามองมัน” คิดว่าตาได้เห็นอะไรเมื่อคุณมองที่เงิน เงินเป็นของโลก แต่พระเจ้าไม่ได้ให้เงินแก่พวกเขา พระเจ้าไม่ได้มาสมัครงานเพื่อเป็นครู ประชาชนได้ยกพระองค์ขึ้นและให้พระองค์เป็นครู ถ้าคุณวางใบสมัครเพื่อทำงาน แล้วคุณต้องเสียภาษีเพื่อเป็นครู ตาที่มีความโลภจะไม่เคยหยุดแสวงหาและถามพระองค์เพื่อให้เงิน เวลานั้นผ่านไป คำถามนี้จะมาหลายครั้งเพื่อทำให้พระเจ้าจ่ายเงิน ในที่นี้ มันได้บอกชัดว่ามนุษย์มีความโลภอย่างไร ความโลภได้ปิดตา พระคำเขียนในที่นี้ได้บอกเราไว้ชัดเพื่อให้ระวังความโลภ ดังนั้น ให้ความสนใจในคำตอบที่พระเจ้าได้ให้แก่พวกเขา

Q: Did their question come with good intentions, or did they want to search for what the Lord contributes to humans?

คำถาม: คำถามของพวกเขาจะมาด้วยจุดประสงค์ที่ดี หรือว่าพวกเขาต้องการเสาะหาเห็นว่าพระเจ้าให้อะไรต่อมนุษย์?

A: This question is just to know if everything comes first for pleasing humans, which, in fact, goes against God’s teaching: first God and then humans. People contribute money to the Lord as well. The Bible tells in many places about those who brought what they had to help the Lord’s ministry, and this is the point: they wanted a portion of it as well. If the people brought something to help people, the Lord must distribute some portions as well for the government asking (as taxes). But are those things ever coming to the Lord’s possession? The Lord never used those for His own personal purpose. The Lord worked for His own living. All the things people brought for the Lord, the Lord distributed to the disciples, and the disciples distributed back to the people; nothing ever came for the Lord’s pleasure Himself. Their main point was to ask for payment from the Lord. Humans find ways to take even from the ones who do not have; the rule and order will come to enforce payment, and everyone would feel guilty not to pay. If they come to tell you it is a duty and you don’t do your duty, that will convict people to feel guilty.

คำตอบ: คำถามนี้เพียงเพื่อให้รู้ถ้าทุกอย่างมาก่อนเพื่อให้มนุษย์ชอบ ซึ่ง จริงๆแล้ว ไปต่อต้านการสอนของพระผู้เป็นเจ้า สิ่งแรกคือพระผู้เป็นเจ้าและหลังจากนั้นเพื่อมนุษย์ ประชาชนมอบเงินให้พระเจ้าเช่นกัน ในพระคัมภีร์ได้บอกในหลายที่เกี่ยวกับพวกนั้นซึ่งที่ได้นำอะไรมาจากสิ่งที่พวกเขามีเพื่อช่วยในงานของพระเจ้า และในจุดนี้ ที่พวกเขาได้ต้องการได้มีส่วนในของนั้นด้วยเช่นกัน ถ้าคนได้นำบางอย่างมาเพื่อช่วยคน พระเจ้าต้องแบ่งส่วนนั้นเพื่อพวกผู้ปกครองด้วยเช่นกันสำหรับรัฐบาลขอ (ภาษี) แต่ส่วนนั้นได้มาเป็นของพระเจ้าหรือ? พระเจ้าไม่เคยใช้ส่วนนั้นเพื่อพระองค์เอง พระเจ้าได้ทำงานเพื่อการครองชีพของพระองค์เอง ส่วนที่คนได้นำมาให้ต่อเจ้านั้น พระเจ้าได้แจกจ่ายให้เหล่าสาวก และเหล่าสาวกได้แจกจ่ายกลับไปให้ประชาชน ไม่เคยมีอะไรมาขอร้องพระเจ้าเพื่อใช้เพื่อความสุขสบายของพระองค์เอง ในจุดนี้ที่พวกเขาถามเพื่อให้จ่ายจากพระเจ้า มนุษย์มองหาวิธีที่จะ

เขาจากผู้อื่นแม้ว่าจากคนที่ไม่มี ระเบียบและกฎจะมาใช้บังคับให้จ่าย และทุกคนจะรู้สึกผิดหากไม่ได้เสียเงินให้ ถ้าพวกเขาสามารถบอกคุณว่ามันเป็นหน้าที่และคุณไม่ทำหน้าที่ของคุณ นั่นจะทำให้ประชาชนรู้สึกผิด

Q: Were they, in fact, trying to imply with their question that the Lord should pay taxes as well? **A:** Yes, they were trying to imply that He should pay taxes based on what He received from people.

คำถาม: พวกเขา จริงแล้ว พยายามใส่ในคำถามของพวกเขาที่ว่าพระเจ้าควรจ่ายค่าภาษีด้วยหรือไม่? **คำตอบ:** ใช่ พวกเขาได้พยายามที่จะสื่อถึงนั้นว่าพระองค์ควรจ่ายค่าภาษีด้วยจากอะไรที่พระองค์ได้รับจากประชาชน

Mark 12:13-14a, Matthew 22:15-16, Luke 20:19-26. See Comments Matthew 22:16.

“And they sent to Him some of the Pharisees and of the Herodians.” They sent more to hear more because the idea was to catch the Lord in His talk. Sending one time didn’t catch the talk; as time went by, different ones were sent to ask, just to see the answer. It was a way to catch something in His answer; it was not only one time they challenged the Lord.

มาระโก 12:13-14ก มัทธิว 22:15-16 ลูกา 20:19-26 มองความเห็นในมัทธิว 22:16

“และพวกเขาได้ส่งไปยังพระองค์บางคนในพวกฟาริสีและพวกของเฮโรเดียน” พวกเขาได้ส่งไปเพิ่มขึ้นและจะได้อีกมากขึ้นเพราะมีจุดประสงค์เพื่อจับผิดในการพูดของพระองค์ ส่งไปครั้งเดียวพวกเขาไม่สามารถจับผิดในการพูดได้ เวลาผ่านไป จะส่งคนอื่นไปเพื่อถาม เพียงเพื่อจะรู้คำตอบ นี่มันเป็นวิธีที่จะจับผิดในคำตอบของพระองค์ มันจะไม่ใช้เพียงครั้งเดียวที่พวกเขาพวกเขาได้ท้าทายพระเจ้า

Q: Why did they send people asking questions many times? **A:** The purpose was to compare each time the Lord’s answer; that was the way they tried to criticize: by the Lord’s answer, they wanted to find the mistake. That is why the Lord has been asked the same questions many times, but the Bible mentions only one time because every time, the answer is the same; that is why it is written only once.

คำถาม: ทำไมพวกเขาจึงส่งคนไปถามหลายครั้ง? **คำตอบ:** จุดประสงค์เพื่อเปรียบเทียบคำตอบในแต่ละครั้งของพระเจ้า นั่นคือวิธีที่พวกเขาทำเพื่อจับผิด โดยคำตอบของพระเจ้า พวกเขาได้ต้องการเพื่อหาข้อผิดพลาด นั่นคือทำไมพระเจ้าจึงได้ถูกถามหลายครั้งคำถามเดิม แต่ในพระคัมภีร์ได้บอกเพียงครั้งเดียวเพราะทุกครั้ง คำตอบจะเป็นเช่นเดียวกัน นั่นคือทำไมจึงได้มีเขียนเพียงครั้งเดียว

Mark 12:14b-17, Matthew 22:17-22, Luke 20:20-26. See Comments Matthew 22:21-22.

“And they marveled at Him.” The purpose of this question about paying taxes was to find fault in the Lord Jesus. Their intention was only to find a mistake in Him in order to stop His work. His answer did not capture their hearts. As the Bible tells, they marveled at His answer; marveled, but it was not enough for them. However, that feeling would capture their hearts and make them think by themselves who He was that they were trying to test. In this place, it clearly shows that it is their own fault to be condemned. The Lord gave them a straight answer, and they marveled; that was all they felt, but they do not think of the Lord as who He is. He is the Son of God.

มาระโก 12:14ข-17 มัทธิว 22:17-22 ลูกา 20:20-26 มองความเห็นในมัทธิว 22:21-22

“และพวกเขาได้รู้สึกประหลาดใจเกี่ยวกับพระองค์” คำถามนี้พวกเขาได้มีมาเกี่ยวกับการเสียภาษีจุดประสงค์เพียงเพื่อหาความผิดในพระเยซูเจ้า ความต้องการของพวกเขาเพียงเพื่อหาข้อผิดพลาดในพระองค์เพื่อจะได้หยุดงานของพระองค์ คำตอบของพระองค์ไม่ได้จับใจของพวกเขา ดังที่พระคัมภีร์ได้บอกไว้ พวกเขาได้รู้สึกประหลาดใจเกี่ยวกับคำตอบของพระองค์ ประหลาดใจอย่างเดียวกันแต่ไม่เพียงพอสำหรับพวกเขา อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกนั้นที่จับใจของพวกเขาและทำให้พวกเขาคิดโดยตัวพวกเขาเองว่าพระองค์คือใครที่พวกเขาได้พยายามทดสอบ ในที่นี้ มันได้แสดงชัดเจนว่าตัวของพวกเขาเองได้ทำผิดเอง พระเจ้าได้ให้คำตอบโดยตรงแก่พวกเขา และพวกเขาได้ประหลาดใจ นั่นคือทั้งหมดที่พวกเขาได้รู้สึก แต่พวกเขาไม่คิดว่าพระเจ้าคือใคร พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้า

¹⁸ And Sadducees come to Him, who say there is not resurrection; and they questioned Him, saying,

¹⁸ และพวกสะดูดี มาถึง พระองค์ พวกเขาซึ่งบอกว่าไม่มีการฟื้นคืนชีพ และพวกเขาได้ถาม พระองค์ ว่า

¹⁹ Teacher, Moses wrote to us that, If someone’s brother should die, and leave a wife behind, and leave no child, that his brother should take the wife, and raise up seed for his brother.

¹⁹ พระอาจารย์ โมเสสได้เขียนให้แก่เราว่า ถ้าพี่ชายของบางคนตาย และทิ้งภรรยาไว้เบื้องหลัง และไม่มียุติกร พี่น้องของเขาควรรับภรรยาไว้ และมีบุตรเพื่อพี่น้องของเขา

²⁰ There were seven brothers; and the first took a wife, and dying left no seed;

²⁰ ในที่นี้มีพี่น้องชายเจ็ดคน และคนโตแต่งงาน และตายไปไม่มีบุตร

²¹ and the second took her, and died, leaving no seed; and the third likewise;

²¹ และคนที่สองรับเธอ และได้ตายไป ไม่มีบุตร และคนที่สามก็เช่นเดียวกัน

²² and the seven left no seed. Last of all the woman also died.

²² และคนที่เจ็ดตายไม่มีบุตร ในที่สุดผู้หญิงก็ตายด้วยกัน

²³ In the resurrection whose wife will she be of them? For the seven had her as wife.

²³ ในการที่ฟื้นคืนชีพเธอควรจะเป็นภรรยาของใครในพวกเขา? เพราะทั้งเจ็ดคนได้เธอเป็นภรรยา

²⁴ **Jesus** said to them, **Do you not because of this err, not knowing** the Scriptures, nor the power of **God**?

²⁴ พระเยซู ได้พูดต่อพวกเขาว่า นี่คือนเหตุที่พวกเขาผิดไป เพราะไม่รู้พระคำสอน หรือพระอำนาจของ **พระผู้เป็นเจ้า**?

²⁵ For when they rise from the dead, they neither marry, nor are given in marriage; but are like angels in the heavens.

²⁵ เพราะเมื่อพวกเขาฟื้นจากความตาย พวกเขาจะไม่มีแต่งงาน หรือให้แก่การแต่งงาน แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์

²⁶ But concerning the dead, that they rise; have you not read in the book of Moses, on the **Bush**, how **God** spoke to him, saying, **I am the God** of Abraham, and the **God** of Isaac, and the **God** of Jacob?

²⁶ แต่เมื่อเกี่ยวกับการตาย พวกเขานั้นที่ได้ให้ฟื้น พวกเขาไม่ได้อ่านในหนังสือของโมเสส ในที่ที่เกี่ยวข้องกับ **พุ่มไม้ พระผู้เป็นเจ้า** ได้พูดกับเขา ว่า **เรา** คือ **พระผู้เป็นเจ้า** ของอับราฮัม และ **พระผู้เป็นเจ้า** ของไอแซกและ **พระผู้เป็นเจ้า** ของยาacob?

²⁷ **He** is not the **God** of the dead, but of the living; you err greatly.

²⁷ พระองค์ ไม่ใช่ **พระผู้เป็นเจ้า** ของคนตาย แต่ของคนเป็น พวกเขาผิดไปอย่างมาก

Mark 12:18-27. For Mark 12:18-27, see Comments Matthew 22:23-32 and Luke 20:27-40.

มาระโก 12:18-สำหรับมาระโก 12:18-27 มองความเห็นในมัทธิว 22:23-32 และลูกา 20:27-40

Mark 12:24. “Jesus said to them, Do you not because of this err...” They don’t know by the heart knowledge, and without the heart knowledge, they will never understand the Scripture. The Lord has many places of warning for these types of people: the ones who use the head to control the heart will never have deep knowledge according to the teaching of the Scripture.

มาระโก 12:24 “พระเยซูพูดต่อพวกเขาว่า มันไม่ใช่เพราะเหตุนี้ที่เจ้า เออ ...” พวกเขาไม่รู้โดยความรู้โดยหัวใจ และไม่มีความรู้หัวใจ พวกเขาจะไม่ได้มีความเข้าใจในพระคำสอน พระเจ้าได้ให้คำเตือนหลายที่สำหรับคนชนิดนี้ พวกเขาใช้หัวเพื่อควบคุมใจจะไม่เคยมีความรู้สึกเกี่ยวกับการสอนของพระคำสอน

Mark 12:27. “He is not the God of the dead, but of the living.” Luke 20:38 adds, “For all live to Him. The Lord Jesus tells us that no one who is in front of the Lord is dead. Don’t forget He is the Living God, and all are alive in front of Him. That is why when the Bible refers to the Lord, it always refers to Him as the God of the living because no one dies that can come and be in front of Him; they are living spirits.

มาระโก 12:27 “พระองค์ไม่ใช่พระผู้เป็นเจ้าของคนตาย แต่ของคนเป็น” ในลูกา 20:38 มีเพิ่ม “เพราะทุกสิ่งมีชีวิตสำหรับพระองค์” พระเยซูเจ้าบอกเรานั้นว่าไม่มีใครตายต่อหน้าของพระเจ้า อย่าลืมว่าพระองค์คือพระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิต และทุกอย่างมีชีวิตต่อหน้าของพระองค์ นั่นคือทำไมเมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึงพระเจ้า ตลอดเวลามันกล่าวถึงพระองค์ว่าเป็นพระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตเพราะผู้ที่ตายนั้นไม่สามารถมาและอยู่ต่อหน้าของพระองค์ พวกเขาเป็นวิญญาณที่มีชีวิต

Q: How is the Lord’s answer here related to the resurrection of the body? **A:** The Lord’s answer here does not relate to the resurrection of the body yet; it relates to the living souls waiting. At the second coming of the Holy Son, all bodies that have died in the Lord will be raised up at that time. The Lord will give them a new heavenly body, and that is why, as believers, you should not cremate your body. You come from the ground, so let your body return to the ground. At the return of the Lord Jesus, all the souls that died in the name of the Lord will return back to receive judgment in front of the Father, but not in this flesh body. The flesh of sin is not there; this flesh is full of sin, and it can’t be in front of the Father. But if you have been baptized in the name of the Father, and of the Son Jesus Christ, and of the Holy Spirit, you can be in front of the Father in your new heavenly body. The heavenly body resembles our earthly body but is not the same; it looks alike but not the same.

คำถาม: คำตอบของพระเจ้าในที่นี้เกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพในร่าง? **คำตอบ:** คำตอบของพระเจ้าในที่นี้ยังไม่เกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพของร่างกาย มันเกี่ยวกับวิญญาณที่มีชีวิตที่รอดคอย ในการกลับมารั้งที่สองของพระบุตรผู้บริสุทธิ์ ทุกร่างนั้นที่ตายในพระเจ้าจะฟื้นคืนชีพในเวลานั้น พระเจ้าจะให้ร่างใหม่แห่งสวรรค์แก่พวกเขา และนั่นคือทำไม ผู้มีความเชื่อ คุณไม่ควรจะเผาร่างกายของคุณ คุณมาจากดิน ปล่อยให้ร่างของคุณกลับคืนเป็นดิน เมื่อวันของการฟื้นคืนชีพของพระเจ้า เหล่าวิญญาณทั้งหมดนั้นที่ตายในนามของพระเจ้าจะกลับคืนมาเพื่อรับคำพิพากษาเบื้องหน้าของพระบิดา แต่ไม่ใช่ในร่างนี้ ร่างแห่งบาปไม่ได้อยู่ที่นั่น ร่างนี้เต็มไปด้วยบาป และมันไม่สามารถอยู่ต่อหน้าพระบิดา แต่ถ้าคุณได้รับบัพติศมาในพระนามของพระบิดาและของพระบุตรพระเยซูคริสต์ คุณสามารถอยู่ต่อหน้าพระบิดาในร่างใหม่ร่างแห่งสวรรค์ ร่างแห่งสวรรค์มีความคล้ายกับร่างแห่งโลกแต่ไม่เหมือนกัน มันมองคล้ายแต่ไม่เหมือนกัน

Mark 12:26-27. Q: Does the Lord Jesus here really answer the question about raising from the dead? **A:** Those that died already but come in front of God, have they been raised or not? This answer here talks about resurrection, but resurrection in the body there is only one that is raised in the body. There is only one that can be resurrected in the earthly body, and that is the Lord Jesus. The Lord's body never decayed; all the rest of humans have decayed; therefore, all others are resurrected in the body but not in the body of the earth. In that time, there will be a different kind of body, a heavenly body.

มาระโก 12:26-27 คำถาม: ในที่นี้จริงๆแล้วพระเจ้าตอบคำถามเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตายหรือ? **คำตอบ:** พวกที่ตายแล้วแต่กลับมาอยู่ต่อหน้าพระเจ้าเป็นเจ้า พวกเขาได้ฟื้นคืนชีพหรือไม่? คำถามในที่นี้ได้พูดถึงเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพ แต่การฟื้นคืนชีพในร่างกายนี้มีเพียงผู้เดียวที่ฟื้นคืนชีพในร่าง มันจะมีเพียงผู้เดียวที่สามารถฟื้นคืนชีพในร่างของมนุษย์โลกและนั่นคือพระเยซูเจ้า ร่างของพระเจ้าไม่เคยเน่าเปื่อย มนุษย์ที่เหลือทั้งหมดร่างได้เน่าเปื่อยไป ทุกคนที่เหลือได้ฟื้นคืนชีพในร่างแต่ไม่ใช่ในร่างของโลกนี้ ในเวลานั้น ที่นั่นจะเป็นร่างชนิดที่แตกต่างไป ร่างของสวรรค์

Q: Should a Christian cremate their body? **A:** To not cremate is in order to respect the Lord: the things that the Lord has created cannot be destroyed entirely. If God used the dirt to create humans, the dirt should go back to dirt, and that is why we should not cremate our dead bodies.

คำถาม: สมควรที่คริสเตียนจะเผาศพของพวกเขา? **คำตอบ:** การไม่เผาศพมันเป็นการแสดงความเคารพต่อพระเจ้า สิ่งที่พระเจ้าได้สร้างไม่สามารถทำลายอย่างครบถ้วนได้ ถ้าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าใช้ดินเพื่อสร้างมนุษย์ ดินควรกลับไปเป็นดิน และนั่นคือทำไมเราจึงไม่ควรเผาร่างของเรา

²⁸ And one of the scribes **having come up, having heard them debating together, having seen that He answered them well, he asked Him, Which commandment is the first of all?**

²⁸ และธรรมจารย์คนหนึ่งมา ได้อ่านคำถามของพวกเขา ได้รู้กันว่า **พระองค์** ได้ตอบพวกเขาเป็นอย่างดี เขาได้ถาม **พระองค์** ว่า พระบัญญัติข้อใดมาก่อนข้ออื่นทั้งหมด?

²⁹ **Jesus answered, The first is, Hear, Israel: The Lord our God, the Lord is One,**

²⁹ **พระเยซู** ได้ตอบว่า ข้อแรกคือ ฟัง คนอิสราเอล: **พระเจ้า** คือ **พระผู้เป็นเจ้า** ของเรา **พระองค์** คือเป็น **หนึ่ง**

³⁰ and **you shall love the Lord your God with all your heart, and with all your soul, and with all your mind, and with all your strength.**

³⁰ และคุณควรรัก **พระเจ้า** ผู้เป็น **พระผู้เป็นเจ้า** ของคุณด้วยใจทั้งสิ้น และด้วยวิญญาณของคุณ และด้วยความคิดทั้งสิ้นของคุณ และด้วยกำลังทั้งสิ้นของคุณ

³¹ The second this: **You shall love your neighbor as yourself.** There is **not another** commandment greater than these.

³¹ ข้อที่สองนี้คือ คุณควรรักเพื่อนบ้านของคุณดังรักตัวของตนเอง ที่นี้ไม่มีพระบัญญัติใดใหญ่กว่านี้

³² And the scribe said **to Him, Of a truth, Teacher, Thou have spoken well that He is One;** and there is none other but **He;**

³² และธรรมจารย์ได้พูดต่อ **พระองค์** ว่าจริงๆแล้ว **พระอาจารย์ พระองค์ท่าน** ตอบได้ดีเพราะ **พระองค์ท่าน** นั้นเป็น **หนึ่ง** และไม่มีใครเหนือมีแต่ **พระองค์**

³³ and to love **Him** with all the heart, and with all the understanding, and with all the strength, and to love **the neighbor as oneself,** is more than all the burnt offerings and sacrifices.

³³ และรัก **พระองค์** ด้วยสิ้นสุดใจ และด้วยความเข้าใจ และด้วยกำลังทั้งสิ้น และรักเพื่อนบ้านดังรักตัวเอง นั่นคือสำคัญมากกว่าของถวายและของเผาบูชา

³⁴ And **Jesus** having seen that he answered wisely, said to him, **You are not far from the kingdom of God.** And no one no longer dared to question **Him**.

³⁴ และเมื่อ **พระเยซู** เห็นว่าเขาตอบได้ดี **พระองค์** ได้พูดกับเขาว่า เจ้าไม่ไกลจากอาณาจักรของ **พระผู้เป็นเจ้า** และไม่มีใครหลังจากนั้นมีความกล้าที่จะถาม **พระองค์** คำถามอื่น

Mark 12:28-34. For Mark 12:28-34, see Comments Matthew 22:35-40.

มาระโก 12:28-31 สำหรับมาระโก 12:28-34 มองความเห็นในมัทธิว 22:35-40

Passage Analysis

การพิจารณาเปรียบเทียบ

Mark 12:28. In this verse, we are told that “one of the scribes” came with the question, and in Matthew 22:35, we are told that “one of them, a lawyer,” came with the question. **Q:** Is here the same person asking the question? **A:** It is the same person, just the way sometimes in the past it is referred: if you are one of them (Pharisees or Sadducees or scribes) but not like them, the name will be crossed sometimes (lawyer). Only one among them all has the question; he might be called one of them, but it is different from them. Among them, one is a lawyer, and the thought has separated him out. Even nowadays, if you put people in a group together, there are still one or more people who do not have the same idea as the rest of them. He might be called one of the scribes, but he has his occupation; as an occupation on the side, he is a lawyer. The scribes and Pharisees are not the same; they just have different ideas, so they are separated out, and in that time, it became a level of people. Think this way: humans classify humans as the same type because something in them has been classified as a group. This man was neither of those (Pharisees or scribe), he was just a lawyer.

มาระโก 12:28 ในพระคำเขียนนี้ ได้บอกแก่เขาว่า “ธรรมาจารย์คนหนึ่ง” ได้มาด้วยคำถาม และมัทธิว 22:35 ได้บอกเขาว่า “คนหนึ่งของพวกเขาเป็นทนายความ” ได้มาด้วยคำถาม **คำถาม:** ในที่นี้เป็นคนเดียวกันที่ถามคำถาม? **คำตอบ:** มันเป็นคนเดียวกัน เพียงบางครั้งในอดีต ถ้าเขาเป็นคนหนึ่งในพวกเขา (ฟาริสี หรือซาดดูซี หรือธรรมาจารย์) แต่ไม่เป็นเช่นเดียวกับพวกเขา ชื่อจะมีผ่านข้ามกันในบางครั้ง (ทนายความ) เพียงคนหนึ่งของพวกเขาทั้งหมดที่มีคำถาม เขาอาจได้ถูกเรียกว่าเป็นคนหนึ่งในพวกเขา แต่มันแตกต่างไปจากพวกเขา ในหมู่พวกเขา คนหนึ่งเป็นทนายความ และได้มีความคิดได้แยกเขาออกไป แม้ถึงเวลานี้ ถ้าเขาใส่คนในกลุ่มด้วยกัน ในพวกเขาจะมีคนหนึ่งหรือมากกว่าที่ไม่มีความคิดเช่นเดียวกับทั้งกลุ่ม เขาอาจจะถูกเรียกว่าเป็นนักเขียน แต่เขามีหน้าที่ในงานของเขา อาชีพด้านข้างๆ เขาเป็นทนายความ พวกธรรมาจารย์และฟาริสีไม่เป็นเช่นเดียวกัน พวกเขามีเพียงมีความคิดต่างกัน ดังนั้นพวกเขาจะได้ออกไป ในเวลานั้น มันกลายเป็นชนชั้นของคน คิดแบบนี้ มนุษย์แบ่งมนุษย์เป็นชนชั้นเดียวกัน เพราะบางอย่างในพวกเขาทำให้เป็นกลุ่มชนชั้น ชายคนนี้ไม่ใช่พวกเขา (ฟาริสีหรือธรรมาจารย์) เขาเป็นเพียงทนายความ

Mark 12:29-31, Matthew 22:37-40. See Comments Matthew 22:39-40.

มาระโก 12:29-31 **มัทธิว 22:37-40** มองความเห็นในมัทธิว 22:39-40

Mark 12:32-33. Q: Did this lawyer challenge the Lord here? **A:** Pay attention to the word “Teacher.” The person has recognized the Lord as a Teacher and that himself is below the Lord. It is not a challenge but testing. If you are a teacher, tell me what it is. That is not a challenge but testing. If you are a teacher, prove to me you know the answer. Even nowadays, people still do that and come and test the Lord.

มาระโก 12:32-33 คำถาม: ทนายความคนนี้ได้ท้าทายพระเจ้าในที่นี้? **คำตอบ:** ให้ความสนใจในคำว่า “พระอาจารย์” ผู้คนรู้จักพระเจ้าว่าเป็นพระอาจารย์และตัวเขาเองนั้นอยู่ใต้พระเจ้า มันไม่ใช่ท้าทายแต่เป็นการทดสอบ ถ้าคุณคืออาจารย์ บอกแก่เราว่ามันคืออะไร นั่นไม่ใช่การท้าทายแต่เป็นการทดสอบ ถ้าคุณเป็นครู ต้องพิสูจน์แก่เราว่าคุณรู้คำตอบ ถึงในทุกวันนี้ ประชาชนยังคงมาและทดสอบพระเจ้า

Mark 12:34. Notice here in verse 34 that the Lord did not condemn this man.

มาระโก 12:34 สังเกตดูในพระคำเขียนในข้อ 34 นั้นเห็นว่าพระเจ้าไม่ได้ปรักปรำชายคนนี้

“And no one no longer dared to question Him.” Now is the proof to people’s eyes; and their ears have heard what the Lord said. The Lord has been lifted up in front of them. He is a Teacher, and authority has been given to Him. They gave Him that authority, but they did not recognize it. They talked with their mouths but not with their hearts; they just said by mouth.

“และหลังจากนั้นไม่มีใครกล้าที่จะถามพระองค์คำถามใดๆ” ในที่นี้ได้พิสูจน์ต่อตาของคน และพวกเขาที่มีหูได้ยินสิ่งที่พระเจ้าได้พูด พระเจ้าได้ถูกยกขึ้นในต่อหน้าพวกเขา พระองค์คือพระอาจารย์ และอำนาจได้ถูกมอบให้แก่พระองค์ พวกเขาได้ให้อำนาจนั้นแก่พระองค์ แต่พวกเขาได้ไม่ยอมรับมัน พวกเขาได้พูดด้วยปากของพวกเขาแต่ไม่ใช่ด้วยใจของพวกเขา พวกเขาเพียงแค่พูดโดยปาก

³⁵ And answering **Jesus** said, teaching in the temple, How do the scribes say that the **Christ** is the son of David?

³⁵ และ **พระเยซู** ตอบได้พูดว่า สอนในธรรมศาลา พวกธรรมจารย์ได้เรียกว่า **พระคริสต์** คือบุตรของดาวิดได้อย่างไร?

³⁶ David himself said by the **Holy Spirit**,

³⁶ ดาวิดโดยตนเองได้พูดโดย **พระวิญญาณบริสุทธิ์**

The **Lord** said to my **Lord**,

พระเจ้า ได้พูดต่อ **พระเจ้า** ของข้าพเจ้า

Sit on **My** right hand,

นั่งลงข้างขวามือ **ของเรา**

Until I make your enemies the footstool of your feet.

จนกว่า **เรา** จะทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า

³⁷ David himself calls **Him Lord**; and from where is **He** his son? And the great multitude heard **Him** gladly.

³⁷ ดาวิดเขาเองเรียก **พระองค์** ว่า **พระเจ้า** และจากที่ใด **พระองค์** จะเป็นบุตรของเขา? และประชาชนทั่วไปได้ยิน **พระองค์** ด้วยความยินดี

Mark 12:35-37. For Mark 12:35-37, see Comments Matthew 22:41-45, and Luke 20:41-44.

มาระโก 12:35-37 สำหรับมาระโก 12:35-37 มองความเห็นในมัทธิว 22:41-45 และลูกา 20:41-44

Mark 12:36. This verse intends to make people think about the two “Lord” words. To whom may they be addressed, to your Lord or the Lord Himself? Now it comes to the truth of it: therefore, think again, who the first Lord is? The first “Lord” is the Father, and the second “Lord” is the Son. The Father told the Son, “Sit on My right hand, Until I make your enemies the footstool of your feet,” which is a promise between the Father and the Son. People are still arguing about this.

มาระโก 12:36 จุดประสงค์ของพระคำเขียนข้อนี้เพื่อให้ประชาชนคิดถึงคำว่าสอง “พระเจ้า” ว่าพวกเขาหมายถึงใคร? พระเจ้าของเจ้าหรือพระเจ้าพระองค์เอง มาด้วยความจริงของมัน คิดอีกครั้ง พระเจ้าผู้แรกคือใคร? “พระเจ้า” ผู้แรกคือพระบิดา และที่สอง “พระเจ้า” คือพระบุตร พระบิดาได้บอกแก่พระบุตร “นั่งข้างขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า” ซึ่งเป็นสัญญาะหว่างพระบิดากับพระบุตร ผู้คนยังคงได้มีการโต้เถียงกันเกี่ยวกับสิ่งนี้

³⁸ And in **His** teaching, **He** said, Beware of the scribes, who desire to walk in long robes, and to have salutations in the marketplaces,

³⁸ และในคำสอนของ **พระองค์** นั้น **พระองค์** ได้บอกว่า ระวังพวกธรรมจารย์ พวกที่ขอบเดินใส่เสื้อคลุมยาว และขอให้มีการกล่าวคารพในตลาด

³⁹ and chief seats in the synagogues, and chief places at feasts:

³⁹ และที่นั่งที่ของหัวหน้าในธรรมศาลา และที่นั่งหัวหน้าในงานเลี้ยง

⁴⁰ those devouring widows’ houses, and as a pretext praying long; these will receive greater judgment.

⁴⁰ พวกเขาริบเอาบ้านของหญิงม่าย และแสร้งทำเป็นสวดยืดยาว พวกนี้จะได้รับการลงโทษอันยิ่งใหญ่

Mark 12:38-40. For Mark 12:38-40, see also Comments Matthew 23:1-7.

มาระโก 12:38-40 สำหรับมาระโก 12:38-40 ด้วยกันมองความเห็นมัทธิว 23:1, 2, 5-7

Mark 12:38-39. Q: Who are these scribes? **A:** In this place, when the Lord mentions in the Bible the scribes, nowadays you can compare with the leaders, but not the pastors of the church, but the leaders that put

themselves to be as leaders for the purpose of self-proclaiming: those that step above people and make themselves to be known, but in their personal life, in the place where no one sees, nothing glorifies the Lord; those people who do things in the dark place, even the Lord Himself turns back to them because those people will make someone else fall from faith as well. There are too many these days that do things behind in the dark, and even the dark has to turn away and not look. As the Bible tells us, when the end time is coming near, the ones whom people lift up will be put down to the ground, and the ones that are first shall be last; here is the place where the Bible says it. You, yourself, watch out. Don't judge by what you hear they do, use this verse to justify the actions of people. We may see many glorifying the Lord, but we don't know anyone's heart; only the Lord knows it, not by the actions they are doing. Someone may act perfectly in glorifying, but someone may not look right in action, but the Lord wants the heart that glorifies, not the action alone; as this verse tells, they dress properly and pray long, but no one knows their hearts, only the Lord.

มาระโก 12:38-39 คำถาม: พวกธรรมจารย์นี่คือใคร? **คำตอบ:** ในที่นี้ เมื่อพระเจ้าได้กล่าวในพระคัมภีร์พวกธรรมจารย์ ในวันที่นี้คุณสามารถเปรียบได้กับพวกผู้นำ แต่ไม่ใช่บาทหลวงของวัด แต่พวกผู้นำนั้นที่วางตัวพวกเขาเองเป็นผู้นำจุดประสงค์เพื่อประกาศตนเอง พวกนั้นได้ยกตนเองเหนือผู้อื่นและทำตนเองให้เป็นที่รู้จัก แต่ในพวกเขาเองชีวิตส่วนตัว ในที่ที่ไม่มีใครเห็น ไม่มีอะไรที่บูชาพระเจ้า พวกนั้นคือคนที่ทำบางสิ่งในที่มีดี แต่พระเจ้าพระองค์เองต้องหันหลังให้เพราะพวกนั้นจะทำให้คนอื่นล้มไปจากความเชื่อด้วย พวกนี้มีมากในทุกวันนี้ที่บางสิ่งในที่มีดี และแม้แต่ความดีเองยังต้องหันหน้าไปและไม่มอง ดังที่พระคัมภีร์ได้บอกเรา เมื่อวันสุดท้ายใกล้มาถึง พวกซึ่งคนยกขึ้นจะถูกลงในดิน และคนที่เป็นคนแรกจะเป็นคนสุดท้าย ในที่นี้พระคัมภีร์ได้บอกมัน คุณ คุณเอง ระวังมองไว้ อย่าได้ตัดสินโดยอะไรที่คุณได้ยินว่าพวกเขาทำ ใช้พระคำสอนนี้ตัดสินการกระทำของคน เราอาจเห็นหลายคนบูชาพระเจ้า แต่เราไม่รู้ใจผู้ใด มีเพียงพระเจ้าที่รู้มัน ไม่ใช่โดยการกระทำของพวกเขา บางคนอาจทำเหมาะสมในการบูชา แต่บางคนในการกระทำอาจมองไม่เหมาะสม แต่พระเจ้าต้องการใจนั้นที่บูชา ไม่ใช่เพียงการกระทำอย่างเดียว ดังที่พระคำเขียนข้อนี้ได้บอก พวกเขาแต่งตัวดีและสวดภาวนาเป็นเวลานาน แต่ไม่มีหัวใจของพวกเขา มีเพียงแต่พระเจ้า

These verses tell us about the ones that come saying that the way you do is wrong and you must change. They use their knowledge to justify and convince people that what they are doing is wrong and the right way to follow is in their way. For example, you go and participate in a group and contribute to make the group grow, but grow in what? Always remember: grow in the knowledge of the Word or grow in the knowledge of the world; use that as an indicator. Stay away from them, from those who do not grow in the Word. Don't even eat at the same table with them because how they behave will convince you that their way is right. Use the Bible to be your right way, not people's way to be the right way.

ในพระคำสอนนี้บอกเราเกี่ยวกับผู้นำที่ได้มาบอกนั้นว่าวิธีที่คุณทำนั้นผิดและคุณต้องเปลี่ยน พวกเขาใช้ความรู้ของพวกเขาเองเพื่อตัดสินและชักนำคนอื่นว่าสิ่งที่พวกเขาได้ทำนั้นผิดและวิธีของพวกเขาเท่านั้นที่ถูกตั้งซึ่งควรจะติดตามในทางของพวกเขา คุณไปและมีส่วนร่วมด้วยในกลุ่มและรวมด้วยทำให้กลุ่มนั้นใหญ่ขึ้น แต่ใหญ่ขึ้นในอะไร? ตลอดเวลาจำไว้ เติบโตใหญ่ในความรู้อะไรของพระคำสอนหรือเติบโตใหญ่ในความรู้อะไรของโลก ใช้สิ่งนั้นเป็นเครื่องบอก อยู่ในโลกจากพวกเขา จากพวกที่นั่นซึ่งไม่เติบโตในพระคำสอน อย่าไปแม้กินข้าวร่วมกับพวกเขาด้วยเพราะความประพฤติของพวกนี้ จะชักชวนคุณให้คิดว่าวิธีของพวกเขาถูกตั้ง ใช้พระคัมภีร์เป็นทางของคุณไม่ใช่ทางของคนเป็นทางถูกตั้ง

Mark 12:40. "Those devouring ... greater judgment." The widows are weak at that point when they lose their husbands. You go to these widows and tell them that the way to comfort the dead is to do certain things. But, the only way to comfort the dead is the Word of God, for what you give on this earth, money or things, that does not comfort the dead. We heard about the idea that you give more money and things to make the dead be in a better place, but money cannot buy a better place in heaven; only the Word of God would lead the dead to a place of rest in heaven if they lived their life on earth by the Word.

มาระโก 12:40 "พวกเขาริบ...การลงโทษอันยิ่งใหญ่" หญิงม่ายในเวลานั้นอ่อนแอเมื่อพวกเขาเสียสามี คุณไปหาหญิงม่ายพวกนี้และบอกพวกเขานั้นถึงวิธีของการปลอบผู้ตายพวกเขาต้องทำบางอย่าง แต่ มีเพียงวิธีเดียวที่จะปลอบผู้ตายคือพระคำสอนของพระเจ้าเป็นเจ้า อะไรที่คุณสามารถให้ได้ในโลกนี้ เงินหรือสิ่งของ นั้นไม่สามารถปลอบผู้ตาย เราได้ยินเกี่ยวกับความคิดนั้นว่าคุณให้เงินมากและสิ่งของเพื่อทำให้คนตายอยู่ในที่พักที่ดีกว่าในสวรรค์ แต่เงินไม่สามารถซื้อที่ดีกว่าในสวรรค์ มีเพียงพระคำสอนของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของนำผู้ตายไปพักผ่อนในสวรรค์ถ้าพวกเขาได้ใช้ชีวิตโดยพระคำสอน

⁴¹ And **having** sat down **opposite** the treasury, **He** saw how the multitude cast money into the treasury; and many rich cast in much.

⁴¹ และเมื่อได้นั่งลงตรงข้ามตู้เก็บเงินถวาย **พระองค์** ได้เห็นฝูงชนได้ใส่เงินในตู้เก็บเงิน และพวกที่รวยใส่มาก

⁴² And **having** come, one poor widow cast in two **lepta**, which is a **kondrantes**.

⁴² และก็มีมา หญิงม่ายเป็นคนจนมาใส่เงินสองเหรียญ ซึ่งทำเป็นหนึ่งสิ่ง

⁴³ And having called His disciples, He says to them, Truly I say to you, This poor widow has cast in more than all of those casting into the treasury:

⁴³ และได้เรียกกมัยยัง พระองค์ เหล่าสาวกของ พระองค์ บอกแก่พวกเขาว่า จริงๆแล้ว เรายุบอกแก่เจ้าว่า หญิงม่ายคนนี้ได้ใส่เงินมากกว่าทุกคนในตู้เก็บเงิน

⁴⁴ for all did cast in out of that which was abounding to them; but she out of her poverty did cast in all as much as she had, all of her living.

⁴⁴ สำหรับพวกเขาได้ใส่เงินซึ่งมีมาก แต่เธอจากความจนของเธอได้ใส่ทั้งหมดที่เธอมี ทั้งหมดเพื่อเลี้ยงชีพของเธอเอง

Mark 12:41-44. For Mark 12:41-44, see also Luke 21:1-4.

มาระโก 12:41-44 สำหรับมาระโก 12:41-44 มองด้วยกันที่ลูกา 21:1-4

Mark 12:41. In this place, we can notice that when rich people put money in, they put it in so people would see it. In this place in the Bible, the rich came, and you could notice the amount by the size: small size or big size; that was the way to tell whether you were rich or poor. Even nowadays, it is the same; there are many ways people use to show off their giving. If you want people to think you are rich, then the size of your offering must be significant as well.

มาระโก 12:41 ในที่นี้ เราสามารถสังเกตได้นั้นว่าเมื่อคนรวยใส่เงิน พวกเขาใส่เงินเพื่อคนจะได้เห็นมัน ในที่นี้ในพระคัมภีร์ ถึงแม้ในทุกวันนี้ก็เป็นเช่นเดียวกัน มีหลายวิธีที่คนใช้เพื่ออวดเกี่ยวกับการให้ของพวกเขา ในที่นี้ในพระคัมภีร์ คนรวยมา และคุณสามารถสังเกตจำนวนโดยขนาด ขนาดเล็กหรือขนาดใหญ่ นั่นคือวิธีที่บอกแก่คุณว่าเขาหรือเธอจนถึงแม้ในทุกวันนี้ มันเป็นเช่นเดียวกัน มีหลายวิธีที่คนใช้เพื่ออวดว่าพวกเขาให้ ถ้าคุณต้องการให้คนคิดว่าคุณรวย ดังนั้นขนาดของของที่คุณถวายต่อองค์ใหญ่ด้วย

Mark 12:42-44. These verses tell us that some people put money from the leftovers, which was not that important for them, but this widow put in two small coins, which was her living. Put it shortly: you give to the Lord the leftover, or you give to the Lord from the most valuable you have. These verses are clear: you give from what you don't need, or you give from the Lord what you need, but you are willing to give the things you need to the Lord, which is the heart of giving that the Lord likes to see; give from the heart, not for the eyes of humans. What you give to the Lord can be small, but that small amount, after all, is more valuable than a significant amount.

มาระโก 12:42-44 ในข้อเขียนข้อนี้บอกเรานั้นว่าบางคนใส่เงินจากส่วนที่เหลือ ซึ่งวันนั้นไม่สำคัญสำหรับพวกเขา แต่หญิงม่ายคนนี้ได้ใส่เงินเหรียญเล็กๆสองอัน ซึ่งมันเป็นค่าครองชีพของเธอ แต่มันเล็กๆ คุณให้ต่อพระเจ้าจากที่มีเหลือ หรือคุณให้แก่พระเจ้าจากที่มีค่ามากที่สุดที่คุณมี พระคัมภีร์นี้ได้บอกอย่างชัดเจน คุณให้จากสิ่งที่คุณไม่ต้องการ หรือคุณให้จากสิ่งที่คุณต้องการ แต่คุณต้องการที่จะให้จากสิ่งที่คุณต้องการแก่พระเจ้า ซึ่งคือใจของการให้ นั่นคือที่พระเจ้าจะเห็น ให้จากใจ ไม่ใช่เพื่อสำหรับตาของมนุษย์ อะไรที่คุณให้เพื่อพระเจ้าสามารถเป็นสิ่งเล็กๆ แต่สิ่งเล็กๆนั้น ในที่สุด คือมีค่ามากกว่าจำนวนมาก

Life and Faith Applications. 1) “And Jesus said to them, Render to Caesar the things of Caesar, and to God the things of God.” If that is a requirement for the place where you are, do so; if that is by human telling, abide by what it says, but what they do with the money they will be accountable to God. We as believers must do the duty as well, as long as that duty is not against the Living Word of God, otherwise, they will come and accuse us that our God teaches us not to do the duty for society. The Living Word is a rule for all believers, but the government rule is a rule for people walking among people on earth. You must do your duty towards the government as well. The Bible does not teach us to disobey the government as long as the government does not give orders that are against the Law of God, this is the point of division (the split between).

ชีวิตและการแสดงความจำนง 1) “และพระเยซูบอกแก่พวกเขาว่า ของของซีซาร์จงให้แก่ซีซาร์ และจงให้แก่พระเจ้าของของที่เป็นของพระเจ้า” นั้นถ้ามีข้อเรียกร้องในที่ที่คุณเข้าไปอยู่ จงทำ ถ้านั้นคือเป็นเพียงสิ่งที่มนุษย์บอก ปฏิบัติตามสิ่งที่กล่าวไว้ แต่อะไรที่พวกเขาทำเกี่ยวกับเงินนั้นพวกเขาจะตั้งรับผิดชอบต่อพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า เราผู้มีความเชื่อต้องทำหน้าที่ของเราด้วย ตราบใดที่หน้าที่นั้นไม่ต่อต้านพระคำสอนของพระเจ้า มิฉะนั้น พวกเขาจะมาและกล่าวหาเรานั้นว่าพระเจ้าของเราไม่สอนให้ทำหน้าที่ที่ต่อสังคม พระคำสอนของพระเจ้าเป็นกฎสำหรับผู้ที่เชื่อทุกคน แต่กฎของรัฐบาลเป็นกฎสำหรับประชาชนที่อยู่ระหว่างประชาชนในโลก คุณต้องทำหน้าที่ของคุณต่อรัฐบาลด้วยเช่นกัน พระคัมภีร์ไม่ได้สอนให้เราไม่เชื่อฟังรัฐบาล ตราบใดที่รัฐบาลนั้นไม่ได้ออกคำสั่งต่อต้านกฎของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า นี่คือการแยก (แยกระหว่าง)

2) Duty towards God is first, then the duty to the society and human rules; we abide first by the Living Word as a believer. 3) For the dead all we can say is to ask the Lord's mercy; you can't do anymore further for the dead, but bring all the needs to the Lord. If we have someone that we think about, the only One we can bring to, is the Lord; we as humans cannot do anything anymore. 4) We should never test the Lord. Sometimes humans think that is not testing but asking, but better to think well of the question you put to the Lord, whether the question is challenging the Lord if He can do; when you come to the Lord you say things, don't let your mouth move before you think carefully what you say. The Lord is merciful, but not forgiving that easy if you come testing for His patience on you. 5) Give offerings to the Lord from the heart, not for the eyes of humans to see.

2) หน้าที่ต่อพระผู้เป็นเจ้ามาก่อน แล้วจึงเป็นหน้าที่ต่อสังคมและกฎของมนุษย์ เราตั้งชื่อฟังก์ชันโดยกฎของพระคำสอนสำหรับผู้มีความเชื่อ 3) สำหรับพวกที่ตายทั้งหมดเท่าที่เราสามารถพูดได้คือเพื่อขอพระเมตตาจากพระองค์ คุณไม่สามารถทำได้มากกว่านี้สำหรับผู้ตาย เพียงแต่นำทุกอย่างที่ต้องการมาต่อพระเจ้า ถ้าเรามีบางคนนั้นที่เรากำลังคิดถึง เพียงพระผู้เดียวที่เราสามารถนำมา คือพระเจ้า เราเป็นมนุษย์ไม่สามารถทำอะไรได้อีก 4) เราไม่ควรทดสอบพระเจ้า บางครั้งมนุษย์คิดนั้นว่าไม่ใช่ทดสอบเพียงแต่ถาม แต่คิดให้ดีกว่าคำถามที่คุณนำมาวางต่อพระเจ้า ไม่ว่าจะคำถามจะทำหายหรือไม่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ เมื่อคุณมายังพระเจ้าคุณพูดบางอย่าง อย่าให้ปากของคุณขยับก่อนที่คุณจะคิดอย่างรอบคอบว่าคุณพูดอะไร พระเจ้ามีพระเมตตา แต่ไม่ให้ภัยนั้นอย่างง่ายถ้าคุณมาเพื่อทดสอบความอดทนของพระองค์ต่อเรา 5) ให้ของถวายต่อพระเจ้าจากใจ ไม่ใช่เพื่อสายตาของมนุษย์จะได้เห็น